

„Amerikát látni és érezni kell”

Nagy Évával, a Bölcsészettudományi Kar 2.éves angol szakos hallgatójával beszélgettem, aki az előző nyarat Illinois és Minnesota államokban, az USA-ban töltötte. Lássuk, hogyan került ő a tengerentúlra.

BeTűK: Pontosan hol voltál, és mit csináltál?

2 hónapig Illinois, és 1 hónapig Minnesota államban dolgoztam egy családi vállalkozásban, akik különböző felnőtt és gyerekjátékokat üzemeltettek. Fő feladatomban egy-egy játék karbantartása, és irányítása volt.

BeTűK: Hogyan jött az ötlet, hogy nekivágj egy ilyen kalandnak?

Az amerikai kuckóban (American Corner, Debrecen, Kossuth utca 1.) már korábban is láttam hirdetéseket, hogy van lehetőség arra, hogy diákok kint dolgozhassanak a nyáron az Egyesült Államokban. Mivel akkor még csak gimnazista voltam, így korlátozottak voltak a lehetőségeim, de a gondolat csírája már akkor megfogant bennem. Idén tavasszal viszont úgy éreztem, hogy itt az idő, hogy belevágjak és különben is ki akartam lépni a megszokott környezetemből. Úgy éreztem, hogy szükségem van egy 180 fokos fordulatra. Így történt, hogy felhívtam a CCUSA egyik területi képviselőjét, és innentől már nem volt visszaút.

BeTűK: Mennyire volt nehéz megszervezni ezt az utat?

Egyrészt nagyon könnyű volt, mert a CCUSA egy olyan szervezet, ami erre specializálódott, és megadott minden nemű segítséget a hivatalos iratok és a vízumom beszerzéséhez. Másrészt viszont mivel én azt az opciót választottam, hogy én keresem meg a munkát, több kihívással kellett szembe néznie. Ezt egyáltalán nem bántam meg, hiszen, ha kikerülök az egyetemről ott is majd egyedül kell állást találnom. Így egyfajta elő-próbának tekintetem. Annál nagyobb volt az örömöm, amikor megkaptam az állást, amit kinéztem, és aminek én jártam utána.

BeTűK: Mennyire volt nehéz a beilleszkedés?

A család, akiknél és akikkel együtt dolgoztam már az első naptól kezdve befogadott, és rövid idő alatt szoros kötelék alakult ki köztünk. Hamar megtaláltuk a közös hangot. Az amerikaiak nagyon nyitottak, közvetlenek és barátságosak a külföldiekkel szemben. Soha nem ért semmilyen atrocitás, azért mert más országból jöttem. Érdekes módon nehezebb volt összecsiszolódnival a többi külföldi diákkal, akikkel együtt dolgoztam. Ők ukrán, fehérorosz, és kazahsztáni egyetemisták voltak, és mivel az orosz nyelv összekötötte őket, így egy külön klikket alkottak a környezetben belül, így akik nem beszéltek az orosz nyelvet kizárva érezték magukat.

Ez előnyömbre vált, hiszen így kénytelen voltam mások társaságát keresni és így kerültem egyre szorosabb barátságba az amerikaiakkal, és egy tajvani munkatársammal.

BeTűK: Milyen volt maga a munka, mennyire volt megterhelő?

A munka nagyon érdekes volt, mert nap mint nap új arcokkal találkoztam, rengeteg amerikaival kerültem kapcsolatba, és így a nyelvtudásomat abszolút ki tudtam használni és egyúttal fejleszteni is. Mivel parádékon, fesztiválokon, és ünnepségeken dolgoztunk minden héten változott a helyszín. Ez sok utazgatással járt, ami külön érdekessé tette a dolgot, hiszen ezeken a helyszíneken laktunk. Így alkalmam volt rengeteg olyan kisvárost megismerni, ahova turistaként az ember nem jut el, így a hétköznapi amerikai életet testközelből tapasztalhattam meg. Maga a munka illetve a főnökeim is profizmust vártak el tőlem, de ez csak javamra vált. Nem állítom hogy ez egy nagyon könnyű feladat volt, de segített megismerni a határaitam, és kibővíteni a tűrőképességemet. A nehézségeken átlendített az, hogy láttam, hogy velem együtt mindenki kihozza magából a maximumot, az hogy egy remek csapat tagja voltam, és egy-egy nyertes család vagy kisgyerek őszinte mosolya minden fáradságomért kárpótolt.

BeTűK: Végezetül, mit tanácsolnál azon hallgatóknak, akiknek már megfordult a fejében egy hasonló gondolat?

Szerintem Amerikát látni és érezni kell. Így aki érettnak gondolja magát a feladatra, nyugodtan vágjon bele. Manapság nem nehéz találni olyan szervezetet, amely segít a kijutásban, de a céltudatosságot és határozottságot mindenkinek magának kell hozzáadnia. Ez az elmúlt nyár minden újdonságával, izgalmával és nehézségével együtt magabiztosabbá, önállóbbá és érettebbé tett, és életem egyik legmeghatározóbb részévé vált.

A cikket készítette: Marozsán Gergely